

Severní Thajsko a pak autem po křížem krážem

25. 12. 2009 – 21. 1. 2010 (podle thajského kalendáře rok 2552)

25.12. pátek – v 18 hod. jsme odletěli z Prahy malým letadélkem Fokker 70 společnosti KLM do Amsterdamu, kde jsme měli jen 1 hod. na přestup na velké jambo Boing 747-400 combi, kterým jsme letěli do Bangkoku. Nutno přiznat, že to malé éro bylo daleko pohodlnější než jambo, kterým jsme sedli ve 13 hod. BGK času na letišti Suvarnabhumi. Po vyřízení formalit a kupodivu shledání se s bagáží, jsme taxíkem za 500 BTH odjeli do New Petchaburi hotel Bangkok Palace, který jsme měli zajištěný od CK ESO, s kterými jedeme na 6ti denní výlet Severním Thajskem.

26.12. sobota – jsme asi ve 3 hod. odpoledne dorazili do hotelu. Ubytovali se, budeme tu 2 noci, zašli jsme na večeři do hospůdky na praženou rýži s krevetkami a polévku Tom Yam s krevetkami – vynikající, ještě zavítáme. Cestou jsme koupili ovoce, pražené chobotničky na špejli a šli dospat. Ještě si nás našel zástupce CK ESO (P. Šimeček), s kterým jsme ještě chvíli setrvali v přátelském rozhovoru, takže ze spaní moc nebylo. Ráno nemusíme vstávat na prohlídku chrámů, kam jde celá skupina. **1 BTH (báth) = 0,55 Kč při 26 Kč za 1 EURO**

27.12. neděle – úkol, najít menší kanál a projet ho loďkou (nejedná se o stoku, i když tak občas vypadá). Dostali jsme tip, kam asi dojít, kde je přístaviště nebo zastávka. Našli, počkali, přijela loď, museli jsme rychle naskočit a plavili jsme se po kanále zvaný Klong San Sap. Byla to vlastně tramvaj, či zastávkový bus na vodě. Dojeli jsme na konečnou za pouhých 18 BTH na osobu, což je asi 9 kaček za dobu asi 50 min. Tam jsme vystoupili přímo u chrámu (watu), který jsme prošli. Byla tam mniší škola i s ubytovnou. Hejno kluků ve žlutých hábitech tam běhalo za míčem. Nastoupili jsme zas do lodice a jeli na druhý konec trasy, zase za 18 BTH. Po ½ hod. jsme přijeli k přístavišti, přeskákali přes bort do jiné, menší loďky, žádné schůdky, jen provazy na držení se. Někdy loď jen lehce přibrzdila a cestující vyskakovali za jízdy. Lístky ještě platily, tak jsme dojeli na úplnou konečnou, před každým mostkem se skláněla střecha a my hlavy, bylo to jen taktak a pak už mostky byly nižší a dál se nedalo. Šli jsme se projít čtvrtí Pratunam s výškovými budovami, koupili pití a d'obky na špejli - v těstíčku obalená mrňavá vajíčka, opečená moc dobrá a zase zpět do přístavu na zpáteční cestu do stanice, kde jsme nastupovali – nezadařilo se najít ten pravý pier, 4 stanice jsme přešli. Tak jsme se vraceli k hotelu pěšky (asi tak 10 km), přeci nepojedeme taxíkem. Zase jsme viděli kus BGKu. Do hotelu jsme dorazili k večeru, vysprechovali a šli na večeři do stejné restaurace jako včera. Takže byl papaya salát pěkně pálivý, mleté kuřecí se zeleninou, pálivé a pražené nudle s krevetkami. Pak jsme šli zabalit kufrы, zítra jedeme na okruh Severním Thajskem. Vstáváme po 6 hod.

28.12. pondělí – po snídani a vyřízení formalit jsme před 9 hod. nasedli a to celá skupina CK ESO do velkého busu a opouštěli pomalu BGK severním směrem k Bang-Pa – In letnímu paláci králů z Ayuthaye (v době, kdy byla Ayuthaya hl. městem - 14.-18.století). Cestou nám průvodce Petr vyprávěl o thajském jazyku, který je velmi složitý, má několik úrovní. Jinak se mluví úředně, s mnichem, s rodiči, dětmi, jiný je královský jazyk. Jiná úroveň-jiná slovní zásoba. Centrální thajština spojuje jazyky centrálního, severního, severovýchodního a jižního Thajska, protože jednotlivé jazyky si mezi sebou nerozumí. Pro thajštinu je typická intonace. Jedno slovo s jinou intonací má i 4 významy.

V letním sídle jsme navštívili čínský pavilon se zdí proti zlým duchům, hudební pavilon, maják s vyhlídkou, procházeli nádherným parkem se sestříhanými keři a stromy do různých tvarů zvířat, s mostky přes jezírka. Jediná replika byl diplomatický dům, kde se přijímali státníci jiných zemí (vyhořel). Po prohlídce jsme odjžděli směr Ayuthaya, která byla zcela zničena v 18.stol. Barmánci, zarostlá lesem, konal se zde jen sloní festival. Znovu odkrytá byla až v r.1956, kdy byl les vymýcen a objeveny polozachovalé stavby z období největšího rozkvětu říše. Chrám Yai Cha ze 14.stol., wat Pra Mongkhon Bophit a královský palác ze 14.stol. Další wat (chrám) s velkým ležícím Buddhou těsně před nirvánou, s mnichem který umřel, nerozpadl se, sedí na židli ve skleněné kukani jako živý (zázrak). Tento klášter sloužil jako útočiště mnichů, kteří se vraceli ze studií ze Sri Lanky v 15.stol. Znovu byl obnoven v 50.letech 20.stol.

Pak jsme zajeli na oběd, který byl formou bife, vem si co chceš a že toho tam bylo, všechno popsáno, co to je a z čeho to je.

Pak jsme zajeli do staré Ayuthaye, která obsahuje asi 70 zřícenin náboženských staveb, na prohlídku chrámů, stup, čedí a 18 m vysoké bronzové sochy Buddhy. Při vstupu do chrámu jsme museli odložit botky, ale vždy jsme se s nimi zase setkali. Ayuthaya stojí na ostrově, který obtékají 3 řeky, obehnaná již jen zbytky hradeb. Prolíná se s novým městem.

Po několikerém přepocení jsme se ještě mrkli na místní trh s různými praženými dobrůtkami, např. rybí kůžičky.

Pak jsme zase vyrazili na delší cestu a bylo nám povídáno o:

Na př. že příjmení Thajců bylo zavedeno až ve 20.letech 20.stol. Při narození dítě dostane jméno, které se dá v průběhu let změnit, ale nejčastěji se používají přezdívky. Asi v 5 letech dítěte přijde obřad postřížin - oholení hlavy, (přinese štěstí, prosperitu) zůstává jen čupřina. Prakticky každý chlapec vstupuje do kláštera (buddhisti) asi od 7 let výše, může jít i o pobyt krátkodobý. Ve 20letech vstupuje do kláštera jako mnich, kdo by nevstoupil, nebyl by považován za dospělého. Většina mužů se pak vrací do života, ožení se.

Vojna- všeobecně branná povinnost. Každá provincie má přidělenou kvótu dobrovolníků a rozhoduje se o tom, kdo půjde na vojnu, losování kuličkou. Červená kulička vojna, modrá, nikdy nejde, dá se získat i za malý úplatek. Vojáci z povolání jsou pod penzí.

Zastávka na vyvenčení a ochutnání hadího, žabího a myšího masa. Žabka a myška byly na grilu, hadí maso z kobry rozemleté s pálivým kořením. Myšku ani žabku nemusím, kobru jsem ochutnala.

Pokračovali jsme v povídání, tentokrát o thajském písmu, vyvinulo se z písma fénického, pak přeskočilo do Indie (3. st. před n.l.), z khmérského písma pak vzniklo písmo thajské (od 10.do 13.st.)

Těsně po 8 hod. večerní jsme dorazili do hotelu Pailyn v městě Pitsanuloku, které je známé pěstováním banánů. Večeře formou bife, krátká procházka a bydlet, ráno zase vstáváme brzy.

29.12. úterý – odjždíme po 8 hodině k watu ,nejvíce dotovanému klášteru věřícími a který má nejvíce energie. Je zde 2. nejvýznamnější socha z bronzu v Thajsku. Několik z nás hodilo obolus do kasičky, po kolenou dorazilo k mnichovi, který tam seděl a nechalo se jím požehnat, pokropil nás vodou a mumlal.

Taky jsme si cestou povídali o posvátných amuletech, na které si Thajci nesmírně potrpí, které se nesmějí dávat do kapsy, ztrácejí tak energii, nejlépe jim je na krku v pouzdru ozdobném nebo v kabelce. Existují dokonce burzy amuletů.

Dál, že sochy Buddhů, rozbité sochy, posvátné kameny, dary, které dostal klášter, nesmějí být jen tak vyhozeny, protože vše má duši a ta by mohla škodit. Jsou umístěny v nějaké místnosti někde v klášteře.

Vyjíždíme z města Pitsanuloku, které je střediskem zemědělského kraje, kde se pěstuje rýže. Je několik způsobů pěstování rýže. Jednak vysévání rýže na husto, do jemného bahýnka, kdy se pak rostlinky vytrhávají a přesazují asi 15 cm od sebe. V těchto místech, tzn. v Centrálním Thajsku se rostlinky už nerozsazují a jsou 2 až 3 úrody do roka. V Severním a Severovýchodním Thajsku se pěstuje lepkavá rýže – 1 úroda do roka.

Rýže se do Thajska dostala v 10. stol. z Indie. Nejúrodnější místa na světě k pěstování rýže jsou Bali a Barma.

Bližíme se k Sukhothai, které bylo 1. hlavním městem a největším buddhistickým centrem v Thajsku (13.-14.stol). V 15. stol. byla Sukhothai opuštěna, centrum se přesunulo do dnešního Pitsanuloku.

Po více jak hodinové procházce po chrámech staré Sukhothai (nová je postavena vedle), kterou obklopovaly 3 valy s palisádami, nyní již zbytky, několikrát přepocení jsme po poledni ještě vyjeli k muzeu, kde jsou sošky, sochy, které byly nalezeny při vykopávkách. V 1 hod jsme odjeli na bifetový oběd se samými dobrůtkami a ovocem a pak zase na dalšího Buddha. Zastavili jsme ještě u zachovalého chrámu Wat Chang (slon)Lom, který je na podstavci obklopený slony a k dalšímu watu, kde je posvátný strom, pod kterým Buddha dosáhl osvícení. Sochy Buddha v období Sukothaiském byli barevné. Pak ještě k mluvícímu Buddhovi a před námi je dlouhá cesta do cíle dnešního putování Lampangu, tak bylo povídání o palmách – **kokosová** palma, mladé kokosy nahoře odseknuté, mají uvnitř moc dobré pití, **cukrová** palma, z dálky vypadá jak lízátko, není nikdy u obydlí, protože v ní přebývají duchové, kteří by mohli škodit. Ve vedlejší Kambodži na ně nevěří, je všude a vaří se z ní cukr. Pak palma **areka**, jejíž oříšky se přidávají k betelovému listu s kouskem vápna a již jen starší lidé na dědinách tuto směs žvýkají, prý je po ní lehce, červenají zuby a je to jediná povolená droga. Palma **olejná** s obrovitými trsy bobulí (15-20 kg), z nichž se lisuje olej i zelený benzin. Ještě **divoké** bodlinaté palmy v lesích, **ratan** s bodlinami příbuzný arekové palmě a palma-hadí ovoce.

Zastavili jsme se krátce u rýžového pole, kde byly už zralé klásky bílé rýže. Minuli jsme plantáž cukrové třtiny, viděli strom **kappok**, což je textilní rostlina, která má velké lusky, ty když popraskají, vylézá z nich chmýří, které se dává do polštářů.

Pak o ovoci – dračí kaktus- popínavý, když se seřízne tak na 1 a 1/2 m výšku, dává ovoce s tenkou červenou slupkou, pod ní je bílá lahodná dužnina s máčkem (dá se koupit i u nás). Banánů je mnoho druhů různých velikostí a chuti, papaya sklízí se i nezralá a dělá se z ní salát. Mangosteen- uvnitř plodu lahodné česnečky, jackfruit až 25 kg plod, z něj se vybírají pecky obalené moc dobrou hmotou, durian s bodlinami, rozdělává se mačetou, nesmírně smrdí a dobře chutná. Kolem silnic rostou tamarindy, což je druh akácie s lusky s tužší slupkou (na marmeládu). Strom kešu – jablíčko (marmeláda) s oříškem s velice tvrdou slupkou.

Ještě jsme si povídali o chránění lesů, z Thajska se již nesmí exportovat dřevo, jen finální výrobek. A na kácení stromů musí být povolení. Znovu se vysazují teakové stromy, které byly v minulosti vykáceny. Cestou vidíme vesnice s dřevěnými domy na kůlech, které se stavěly z teakového dřeva, ale z nedostatku dřeva domy sestupují na zem, nebo kůly se dělají betonové (provětrávání domu). Opouštíme centrální Siam a přejíždíme do Severního (Lanna) Thajska, který je kulturně odlišný.

Zde už se pěstuje jen rýže lepkavá, která se jí rukama – pravou rukou se dělají kuličky a namáčejí v omáčkách. Bílá rýže se jí lžící, vidlička se nikdy nestrká do pusy, používá se jako hrabátko. Hůlky se používají jen na nudlové polévky, max. nudle. V levé ruce se drží srkací lžička, v pravé hůlky a nudle se srkají. Hůlky byly převzaty z Číny.

Ještě jsme cestou potkali mnichy poutníky, kteří putují pěšky od kláštera ke klášteru a při chůzi meditují. První 3 měsíce musejí zůstat mniši v klášteře a pak putují, prochodí i celou zemi.

Ještě o slonech – současný počet divokých slonů je kolem 3000. Je to slon indický. Slonů v zajetí je asi 4000. Každý slon má svého mahauta (vychoovatele), který ho cvičí od dětství. Slon pracuje 6 hod. denně (buď v turismu, nebo hlavně dříve při svážení kmenů). Podle zákona odcházejí sloni v 61 letech do důchodu, jsou vypouštěni do volné přírody, dožívají se i 80 let. Když jim vypadnou 6.stoličky, umírají hladem.

Bílí sloni jsou posvátní a patří královi.

Asi v 6 hod. už za tmy jsme přijeli do hotelu Tipchang v Lampangu (města koňských bryček).

Po večeri ještě procházka a pak bydlet, zítra máme dost nabitý program, vstáváme brzy.

30.12. středa – telefon nás vzbudil již v 6 ráno a po snídani v půl 8 jsme jeli směr sever.

Ještě povídání o novince, že v Thajsku byl celoplošně schválen zákon, že ve věku 60ti let každý Thajec bude pobírat důchod, byť malý, ale předtím nebyl vůbec.

Zastávka u ananasové plantáže, podívat se jak rostou, ochutnávka čerstvých ananasů.

Ukázky :papaya, chlebovník, kappok (bavlna), banány, tamarind, jack fruit a zázvor – je spousta druhů, některé jsou i okrasné, např. strelicie.

Další zastávka u benzinové pumpy na kávu. Byl tam stánek se zeleným čajem -jiaogulan- 5ti listý ženšen, který se pěstuje v horských oblastech Thajska, ale i Číny, Vietnamu. Je to antioxidant a je dobrý na vše možné a je i lahodný, z 1 dávky se dají udělat až 4 nálevy, říká se mu čaj nesmrtelnosti. Prodejci jsme udělali dobrý obchod.

Pokračovali jsme v cestě do Chiang Rai. Byla ještě zastávka u watu Ron Khun, který ještě není zcela dostavěn, navrhoval ho profesor pocházející z této vesnice v moderním stylu, hlavně fresky uvnitř, např. zásah amerických dvojčat v NY 11.září, batman, démoni chlemtající benzin, pod mostkem vzpínající se ruce. Celý klášter vyveden v netradiční bílé a stříbrné barvě, prokládané střípky zrcátek. Jen budova toalet je v barvě zlaté.

Zastavili jsme v hotelu Chiang Rai na břehu řeky Kok na bufetovém obědě, kde bylo několik druhů suši, klasická thajská jídla, papaya salát, nudlové závitky, zmrzlina, káva, sladkosti, ovoce. A ještě z trhu dovezené malé živé krevetky, které se omráčí pálivým kořením a musí se rychle kousnout, dříve než obživnou a vyskočí z pusy.

Po obědě jsme sešli k vodě, kde na nás čekaly lodice s motorem a jeli asi hodinu proti proudu do vesnice, která se jmenuje “Vesnice, kde spolu žijí Kareni, Akhové a Yaové“ Tady jsme měli objednané slony a trek, nejdříve po asfaltce, po betonce pak cestou hrbolatou a nakonec jsme skončili v řece a šli vodou. Cestou jsme krmili slony zakoupenými banány. A ještě focení a hlazení škrtiče pythona, neměl hlad, držel. Pak jsme ještě prošli celou vesnicí, podívali se, jak zde lidé žijí, nakoukli do soukromí, chatrče na kůlech, pod nimi přivázaná černá prasata. Ženy si přivydělávají tkaním a prodejem šálů, kabelek a pod. Ves jsme opustili, když slunce začalo zapadat, docela se ochladilo, lodice pluly po proudu dost rychle, bylo nám zima. Dopluli jsme do přístaviště k hotelu, tady nás ubytovali – hotel Rimkok resort-členitý, rozlehlý a hned jsme busem odjeli do Chiang Rai na večeri do čínské restaurace ke kulatým stolům. Byla pěkná zima, od řeky táhlo. Pak nás ještě zavezli na noční trh, který jsme prošli a v 10 hod. večer jsme odjížděli do hotelu bydlet, ráno zase brzy vstáváme.

31.12. čtvrtek – pro změnu budiček v 6,30 hod., po 8 hod. jsme odjížděli do nejsevernějšího bodu Thajska Mae Sai, kde je hranice a přechod do Barmy. Část lidí si koupila víza do Barmy a bránou pro pěší přešla přes hranice. My jsme tam už kdysi byli, tak jsme si šli prohlédnout městečko Mae Sai. Prohlídka se sestávala s chozením po obrovském

trhu, který se táhl po obou stranách ulice od hranic a ještě v příčných ulicích a bylo tam všechno a levné a smlouvalo se. Ráno bylo chladno, v poledne už zase horko. Po jedné hodině se obě skupiny ku podivu sešly a odjížděli jsme na trojmezí – Zlatý trojúhelník, kde se ještě v nedávné minulosti z Barmy do Thajska pašovalo opium. Cestou jsme se stavili na oběd, ochutnali barmskou rýži, barmské kari a jiné dobrůtky a pokračovali podél hranic ke Zlatému trianglu. Tady jsme nastoupili na větší lodici a obeplouvali po hraniční řece Mekong (která je jedna z nejvodnatějších řek na světě) trojmezí Barmu, Thajland a Laos. Pak jsme přistáli u ostrůvku v Laosu, za malý obolus nás pustili na břeh a na místním trhu jsme ochutnávali a posléze někteří zakupovali kořalku, v které byli naložení hadi, pásovci, ještěrky, škorpióni a další. Do zemí EU se prý tyto nesmějí dovážet, pouze jen škorpión, ostatní jsou chráněni. Tak jsme jen ochutnávali, pásovce a kobru. Pak zase zpět do Thajska, kde jsme ještě zašli do muzea opia, jehož kouření se do země dostalo v 19.st.z Číny. Do roku 1957 bylo polooficiální, z pěstování opia se vybíraly daně. Opium se pěstuje ve vyšších nadm. výškách (kolem 1000 m). Viděli jsme, jak se máček pěstuje, dýmky a polštářky při kouření, aby bylo pohodlí, historie a p.

Zastávka ještě u jednoho watu a pokračovali jsme do 200 km vzdáleného města Chiang Mai. Nový rok slaví Thajci 3x – 31. prosince s cizinci, s Číňany je to v r. 2010 14. února – rok tygra a svůj buddhistický 14. dubna, kdy podle jejich kalendáře bude r. 2553.

Asi v půl 10 večer jsme se zastavili na cestě v lázních u sirných pramenů. Nohy jsme si vymáčeli, kdo chtěl, mohl si dát uvařit vajíčka v pramenech horkých. Celý areál patří jednomu monskému náčelníkovi, který dříve obchodoval s opiem.

Do Chiang Mai do hotelu Hill 2000 jsme přijeli kolem 11 hod. večerní, pozdní večeře a půlnoční přípitek a bydlet, ráno zase vyrážíme. Nad Chiang Mai plálo tisíce světýlek, jak Thajci vypouštěli papírové balony.

1.1.2010 pátek – už v půl 9 ráno odjezd po manufakturách a malých dílničkách, kterými je Chiang Mai proslulá.

Dílna, kde se různé suvenýrové předměty-vázy, náramky, sloni atd. kolorují černou barvou, polepují zlatem, skořápkami.

Výrobní stříbrných věcíček, výrobní nábytku z teakového dřeva, různé piplačky rytiny.

Dílna, kde se z kůry speciálního stromu vyrábí papír, papírové slunečníky, které nepromoknou. A dílna, kde mají bource morušového, červy, larvy, kukly a jak se odvíjí z kukly vlákno hedvábí (1 kukla -10 m nitě), ruční tkání, pak finální výrobky. U každé dílny prodejny, které lákaly k nakupování výrobků.

A to už byl čas na oběd, který byl bufetový, se všemi možnými dobrůtkami. A po něm pro nás přijely 4 otevřené valníky, které nás vyvezly na 1.300 m vysoký kopec Doi Suthep. Cestou byla dost zácpa, protože všichni Thajci ujížděli do kláštera na vršku stejného jména, neb bylo výročí I. kázání Buddhy, které se slaví 2x za rok (1.1. a 1.7.). My jsme nejdříve navštívili horskou vesnici, kde vládne matriarchát, podívali se, jak se pěstuje máček, jehož nezralé makovice se nařezávají a vytéká z nich opium. Podívali se do chatrče, jak zdejší kmen bydlí, do jejich muzea na předměty denní potřeby, prošli opět trhem, hlavně s hadry, na parkoviště, kde stály naše povozy, které nás dovezly ještě k chrámu. Někdo vystoupal po 350 schodech, někdo vyjel výtahem, nahoře jsme odevzdali botky a bosky se vydali kolem stůp, čedí, Buddhů a povídali si o životě Buddhově a jak došel k poznání podle maleb na stěnách koridoru. Protože bylo již málo času, koukli jsme na vyhlídku na město, začínalo se smrákat, na skupinky holčiček v různých krojích, které předváděly thajský tanec a pak po všech těch schodech, které jsou lemovány dlouhým hadem, jehož tělo končí hlavou dole – naga ochránitelka, seběhli na parkoviště ke strojům. Už byla skoro tma, když jsme sjeli s kopce dolů, do hotelu, oprášit se a hned zase nasednout do velkého busu a jeli jsme na večeri do Thajského kulturního centra, kde vyhrávala Thajská tradiční hudba, při večeri předváděly

krásné tanečnice několik pomalých tanců, při kterých ladně přešlapují a kroutí všelijak rukama, na kterých mívají i zlaté dlouhé nástavce.

K večeři jsme ochutnali lepkavou rýži, z které se rukou udělá kulička a namáčí se v omáčce, pražené spirálovité škvarky, kuřecí stehýnka obalená v těstíčku a smažená, sušené banány, zeleninu, několik druhů mas, to vše na otáčecím kulatém stolečku s mističkami pro 8 lidí. Dokonce foto s krásnou Thajkou bylo a věnec z orchidejí a jasmínových pupat jsme dostali. Pak jsme si venku vypustili svítící balon z papíru a mysleli si přání. Odjeli jsme do hotelu zabalit a vyspat se, protože ráno a dopoledne se přemísťujeme letadly do BGK, někdo pak na Phuket, Ko Samui, Ko Samet, Ko Chang. Z BGK letiště jedeme busky na Pattayu, kde budeme 2 noci, než seženeme nějaký převoz do Hua Hinu, kde máme objednané auto.

2.1. sobota – budíček v 6,30 a po snídani v 8 hod. jsme odjeli na letiště a před 10 hod. jsme odletěli Airbusem na letiště Suvarnabhumi v BGK. Tam už na nás čekal bus a odjeli jsme do letoviska Pattaya, které se v posledních letech stalo velkým turistickým ruským centrem, všude jsou nápisy v ruštině, na ulicích slyšíš jen ruštinu. Ubytovali jsme se v hotelu Pattaya garden, došli se vykoupat do bazénu, poprali věci po putování Bangkokem a Severním Thajskem, skočili na večeři a bydlet.

Pattaya – dříve rybářská vesnice, která se stala za vietnamské války rehabilitačním střediskem pro americké vojáky, nyní turistické centrum se sexturismem, město, kde si každý pro sebe najde vyžití, jak sportovní, tak společenské i nakupovací.

3.1. neděle – ráno nebyl šok telefonním buzením, nevstávali jsme, po snídani jsme odešli na pláž a tam tvrdě pracovali až do 4 hod. odpoledne.

Tímto opouštíme bezstarostnou organizovanost a dál se musíme starat sami.

4.1. pondělí – budíček už v 6,45, abychom stihli snídani, v 8 hod. na nás čeká taxi, který nám objednala Kristýna, průvodkyně ESA v Pattay, přes jejich agenturu, a který nás odveze přes BGK do Hua Hinu, kde máme objednané auto, s kterým ještě musíme odjet se někam ubytovat mimo Hua Hin. Jedině tímhle způsobem se to dá vše stihnout v jednom dnu.

Vyjeli jsme krátce po 8 hod., BGK objíždíme jižním obchvatem přes impozantní most přes řeku Chao Praya. Stavíme 1 x za hodinu u benzinové pumpy, hyg. úroveň WC je vysoká, občerstvení v samoobsluze, kde si každý sám může uvařit čaj, kávu – studenou, teplou, polévky i jídla si nabrat u pultů, co chce, za velmi nízkou cenu (ne jak u nás předražené). Kolem silnice jsou mělké nádrže s vodou, které když vyschnou, tak se z nich shrabuje sůl, která se hned u silnice prodává ve velkých i malých pytlích.

Do Hua Hin a k Budgetu-půjčovně aut, jsme dorazili kolem půl jedné, po vyřízení formalit – pojištění, podpisování, zmapování šrámů a oděrek na černé HONDĚ CITY jsme vyjeli po 1 hod. k dnešnímu cíli městu Bang Saphan. Cestou jsme se stavili ještě na pití a krevetkách s rýží za 40 BTH (něco přes 20 Kč), na trhu u silnice koupili manga 1 kg za 50 BTH. Jsme mimo turistickou oblast, vše je levnější. Projíždíme městečky, kolem watů, drtivá většina nápisů a názvů je jen v thajštině. Mezi kokosovými palmami se pase šedý jednohrbý brav, nebo jsou ananasové plantáže. Sjíždíme ze čtyřproudovky, městečko Bang Saphan je 9 km a z něj asi 10 km k Sunrise resortu, který vlastní Ital s Thajskou manželkou. Našli, dojeli kolem půl 5, ubytovali se v bungalovu o 2 místnostech s verandou na 2 noci (1 noc 1.500 BTH). Večer jsme zajeli na večeři do známé hospůdky nad mořem Haad Som Boon. V noci vítr a déšť.

5.1. úterý - ráno, dokud není vedro, přebalení kufrů, budeme otvírat jen jeden, poflakování se u moře, teplota přes 32 °C, ale v moři velké vlny, moc se nedalo koupat, tak u

bazénu. K večeru slejvák, ale 28 °C. Večeře zase ve známé hospůdce, chtěli jsme jinde, ale nezadařilo se. Nebyl jídelníček v angličtině, koukali na nás jako na exoty.

6.1. středa – po snídani, asi v půl 10 jsme se vydali na cestu napříč zemí od moře Jihočínského k moři Andamanskému, které je součástí Indického oceánu.

Thajští psi – po celém Thajsku pobíhá spousta psů. Něco jsou domácí mazlíčci na řemínku v oblečkách nebo v náruči (různé čisté rasy, menšího vzrůstu, nejčastěji pudl), zvláštní rasa thajský pes, se sametovou šedou kůží, mezi prsty blána, umí v moři si chytnout rybku. Pak psi domácí s obojkem, ale volně se pohybující a pak psi asi bezprizorní, nebo kdysi domácí, většinou prašiví, tu bez nohy, vyhřívající se na asfaltu silnic a ulic, uprostřed křižovatky (viděli jsme v BGK), přecházející ulici, auta se jim snaží vyhnout. Nestrádají hladem, neloučí a nejsou agresivní. Součástí každého kempu, nebo resortu je nejméně 1 pes domácí, volně pobíhající, střežící si své teritorium a vyštěkává a příp. se i popere, když přijde veřelec, jiný pes. Vybere si lidi a chodí si pro pohlázení a podrbání a spí u nich na verandě. Thajci-buddhisté nezabíjejí (kromě na potravu) živé tvory (ani mouchu a komára), neutracují štěňata, takže jejich počet vzrůstá geometrickou řadou.

Dostali jsme se na silnici č.4 směr Chumphon, kolem byly aleje gumovníků a jezdila auta naložená pláty gumy. Silnici lemují chlebovníky s dlouhými tvrdými lusky, akácie, které zrovna nekvetou. S gumovníky se střídají plantáže palmy olejná a auta naložená obrovskými šiškami palmy, ze kterých se lisuje olej, velmi zdravý, bez cholesterolu. Zastavili jsme na oblíbeném banánovém trhu, který se táhne po obou stranách 4 proudovky (nedá se říci dálnice) asi půl km, koupili obrovský trs s nejméně 40 malými chutnými banány za 30 BTH (asi 15 ká). Před Chumphonem jsme odbočili na 2 proudovku a přes kopečky jsme přešli k hranicím Myanmaru (Barmy), kterou tvoří řeka Pak Chan. Kolem silnice jsou stánky s velkými hrnci, zastavili jsme v městečku na trhu všeho a šla se podívat co je uvnitř hrnku. Na pařáku sedělo něco jako bílé sladké knedlíky, tak jsem 2 koupila za 5 BTH. Sladké to nebylo, těsto plněné jakýmsi pálivým masem a ještě se to namáčelo v pálivé omáčce, docela dobré. Stále jedeme při hranicích s Barmou, přešli jsme kopečky a zastavili u inzerovaných vodopádů, pod nimi kaskádovitá jezírka s hordou cachtajících se lidí. Ještě na jednom vršku vyhlídka na moře s ostrůvky a pak jsme sjeli serpentinami. Do Ranongu, kam směřujeme nám zbývá 8 km. S angličtinou se moc nechytáme, všude nápisy v té jejich hlaholici. Kolem 3 hod. jsme přijeli do Ranongu, hl. město stejnojmenné provincie, která je ze všech provincií nejméně osídlená a nejvíce pokrytá horami a lesy. Těží se tu minerály, pěstuje kaučuk, kokos a kešu a je rozvinutý rybářský průmysl. Město má kolem 25. tisíc lidí, od Barmy ho dělí jen ústí řeky, žije nebo jen pracuje zde spousta Barmánců. Jezdí sem hodně Thajských turistů, protože jsou zde horké minerální prameny. Vjeli jsme do města a docela brzy jsme uviděli upoutávku na hotel Tinidee. Jinak skoro nic v angličtině. Hotel jsme našli, ubytovali se (1.750 BTH na noc), dost luxusní. A hned jsme autem zase vyrazili, podívat se, co kde. Kousek vedle bylo tržiště, ale už zavírali, podíváme se zítra. Vzali jsme to po nějaké hlavní s ukazatelem přístav, nakonec jsme se trefili, podle zápachu tam byl rybí trh, ale ráno, řeka s rybářskými loděmi. Vrátili jsme se, neb se začalo stmívat, tady to jde velmi rychle, v půl 7 úplná tma a šli jsme hledat nějakou hospůdku, kde bychom se najedli, kousek od hotelu našli. Měli jsme velmi pálivé kuře na česneku s pepřem a pálivé kuře na sladkokyselou. Pak do hotelu a do plavek, dole byl velký bazén a zřídlo s horkou minerální vodou (40 – 49 st.) a prima strávený večer (chtělo by to ještě jeden). Pak ještě plánování další cesty.

7.1. čtvrtek – po snídani jsme si mysleli, že ještě zapadneme střídavě do bazénu a vřídla, ale to bohužel plní až odpoledne. Tak jsme odjeli z hotelu a podle ukazatele Market jsme našli Ranongský trh všeho. Oblečení, boty, jídlo, spotř. zboží, hračky, lehce jsme nahlédli, zjistili, že nejvíce vystavovaná a nakupovaná obuv jsou zde gumové holínky. Však také začalo pršet. Prší prý každý den. Podle mapy a ukazatelů jsme jeli k jednomu klášteru, kde byla horká vřídla. Dojeli, prohlédli, vyřáchali nohy v minerální vodě, některá vřídla byla tak horká, že se v nich dala uvařit vejce, která tam prodávali. Stále lehce mžilo, bylo vysoké procento vlhkosti.

Vrátili jsme se zase na silnici č. 4, ze které jsme včera odbočovali do Ranongu a pokračovali směr Takua Pa, Khao Lak, Phuket. Nepršelo, tady snad vůbec. Jedeme ještě podél hor, jsou tu stále inzerována horká vřídla a lázně a pak ještě spousta vodopádů, v tomto období však téměř bez vody. Jsou tu nádrže, ve kterých se pěstují sladkovodní krevety, střídají se olejové a kaučukové plantáže, mezitím mešita, je to spíše muslimský kraj. Je zamračeno, sem tam poprchává, ale pak najednou přišel velký slejvák s větrem, stěrače nebraly, silnice osiřely od motorek a trvalo dost dlouho, než to úplně přestalo, stále bylo ale teplo, neochladilo se. Dojeli jsme do Khao Laku (místo, které bylo nejvíce postiženo velkou vlnou) a zarazili u Motive Cottage resort, kde jsme byli předloni a proto jsme dostali slevu za pokoj u bazénu se vším (1200 BTH). Večeře v „Mama“ hospůdce.

8.1. pátek – asi v půl 10 jsme opustili Khao Lak, který je po tsunami velmi zvelebený a míříme přes kopečky na ostrov Phuket. Obloha je vymydlená, všude svěží zeleň, vše nasvědčuje tomu, že letošní zima je deštivá.

Přijíždíme k ostrovu, který je spojen s pevninou mostem Sarasinem. Projeli jsme kontrolním bodem a jsme na Phuketu, který byl dříve jak před 100 lety důležitým obchodním centrem pro arabské, indické, malajské, čínské a portugalské obchodníky, kteří sem přicházeli měnit své výrobky za olovo a kaučuk. Náš cíl je až na nejjižnějším cípu ostrova, kde jsme již několikrát nocovali. Po poledni jsme dojeli na Rawai beach k Siam Phuket Resort a když jsme v recepci řekli, že jsme u nich spali již několikrát, dostali jsme opět slevu (pokoj se vším 1200 BTH). Vzali plavky a odjeli na nejjižnější bod ostrova Promhet cap, kam jezdí autobusy turistů pozorovat nejkrásnější západ slunce, s nejkrásnější (podle nás) pláží Ya Nui. Ale ocenilo ji více lidí, protože tam bylo dost plno. Pak už jen koupání a povalování se až do půl 6. Úspěch – je to již 2. koupání v moři za celý pobyt v Thajsku. Andamanské moře je daleko slanější než Jihočínské. Večeře byla u stolků na nábřeží, opět pálivá.

9.1. sobota – po lehké snídani jsme odjeli těžce pracovat na pláž, půjčili si šnorchl s brýlemi a pozorovali rybky, kterých po velké vlně ubylo, díky rozmláceným korálům. K večeru jsme zajeli nahoru, na západ slunce a pak na večeri opět na nábřeží. Protože je tu spousta rybářů a rybářská osada, Thajci sem jezdí na večeri na ryby, kraby, humry a další havěť, které zdejší kuchyně připravují na mnoho způsobů a nikoliv za drahý peníz. Zítra zas pokračujeme v cestě na jih.

10.1. neděle – kolem 10 hod. jsme opustili Rawai beach a přešli celý ostrov, kruhovým objezdem heroinek (2 sester, které zachránily ostrov před vpádem Barmánců), přes most Sarasin se zastávkou na ananasovém a rybím trhu, kde jsme si koupili a nechali oloupat ananas za 20 BTH – phuketský ananas je nejsladší a nejšťavnatější – udělali a natočili pár foteček různých druhů sušených ryb a vařených červených krabů, které zde prodávají za pár šupů a vyrazili směr Krabi.

Kolem 4 proudovky se střídají gumovníkové a palmové na olej plantáže, sem tam klášter-wat. Po celém Thajsku je více jak 30.000 klášterů a stále se staví nové. Každý Thaj má alespoň 1x za život minim. 1 týden strávit v klášteře.

Jsme v provincii Phang Nga, kam se jezdí na výlety do skal, zálivů a kde se na jednom z ostrůvků točil jeden z prvních filmů s J.Bondem. Kolem jsou skály porostlé stromy a zelení, zálivky, kde je spousta ryb, které se sušené prodávají u silnic.

Přijíždíme do provincie Krabi, která je rovněž plná skal a mongotů vystupujících z moře. Objíždíme město Krabi (tady se točil na řece Krabi a jejích skalách, Americký film Tajuplný ostrov J. Vernea). Stále udržujeme směr Trang po silnici č.4. Je neděle, všude spousta výletníků v busech, autech i na motorkách, kam se lehce vejde 4 členná rodina. Táta řídí, za ním 2 děti a mamka to uzavírá. Sjíždíme z č.4 směr Koh (ostrov) Lanta, kláštery a domečky duchů – buddhisti- zmizely, objevují se mešity, zahalené ženské, někdy mají i burku a muslimové ve svých dlouhých košilích a čepečky na hlavě. Ostrov je převážně muslimský.

V přístavu jsme koupili lístky na přívoz (138 BTH za nás a auto). Převoz trval asi 10 min. Přejeli jsme Lantu Noi (malá) kde se obyvatelé zabývají zemědělstvím, nejsou tu pláže, ale břehy porostlé mangrovy (strom, který umí žít ve sladké i slané vodě, mají vzdušné kořeny), do přístavu na další převoz na Lantu Yai (velká), která je turistická s bílými plážemi. Přistáli jsme a vyjeli z přístavu hledat bydlení. Nejdříve jsme to zkusili v Best Hausu u Číňanů, kde jsme už 2× bydleli, poznali nás, dali nám ze známosti dobrou cenu (1200 BTH) a provizorně na 1 noc pokoj bez balkonu, 2.den se budeme stěhovat s balkonem na moře.

11.1. pondělí – ostrov Lanta je 7 a půl stupně nad rovníkem.

Po snídani jsme se přestěhovali do pokoje s balkonem s výhledem na moře a šli asi 100 m na pláž. Tady je moře průzračné a i bez brýlí je vidět hluboko.

Začala jsem se věnovat svým zádům a nejdříve se objednala na Thai herbal masáž -1 a půl hod. za 500 BTH (asi 250 Kč) u certifikovaných masážníků, kteří se učili ve watu Po v BGK.

Vedle mě na matraci byla Němka na reflexních masážích nohou, vzdychala, áchala a kousala do polštáře. Masér tyčinkou promačkával body na chodidlech, které jsou spojeny s vnitřními orgány, uměl to a chtěl ji pomoci od různých neduhů. V duchu jsem ji litovala a chtěla se, ovšem až do určité chvíle. Začalo to nevinně a pokračovalo to úpěním a kousáním se do vlastní ruky. Obalené horké šutry v bylinkách, přikládané na celé tělo to trochu vylepšily. Bylo to příjemné. Celá procedura trvala skoro 2 hod., když mi ale říkali, že se zítra zase uvidíme, tak jo, ale ne s mučením.

Večeře v hospůdce na pláži, pak internet a tropický lijavec.

12.1. úterý – den jsem zase začala masáží, tentokrát olejovou, byla šetrnější než thai, ale žádný čajíček to nebyl. Vedle mě opět plácala do lehátka a auvajs dělala Němka, ale 40 min. to musela vydržet. Mr. Usupanada je mistr ve svém oboru a slíbil, že jí odblokuje záda. Pak už bylo jen koupání a povalování. Asi kolem 4 hod. jsme sedli do auta, že se pojedeme podívat do Národního parku, že už by mohla být spravená silnice, nebyla, jako loni jsme to otočili, protože končila betonka, byla jen červená udusaná silnice a velké díry. Nechtěli jsme na Hondě nic urvat, sice zbývalo jen 6 km, ale obrátili jsme to zpět. Kdysi jsme tam byli na motorce a to jsem šla i místy pěšky. Když jsme se vraceli, spustil se zase asi půlhodinový prudký lijavec.

Večeře zase na pláži, pálivé kuřecí s tenkými nudlemi a masamam curry s kuřecím a rýží, velice dobré. Teplota 28 °C, vlhkost skoro 100 %.

13.1. středa – nebe vymydlené, T 30 °C, vlhkost 80 %. Opět na pláž, já na masáž a vedle na skučícím lůžku oběti Mr. Usupanady. Myslím že jsou u něj minim. po třetí, ona už má odblokovaná záda.

Odpoledne jsme se vydali na další objížďení Lanty, tentokrát do starého města, dnes úpravného, s hezkými domečky na kůlech. Tady nejsou pláže, tady je obydlí domorodců, obchůdky, škola, mešita, wat a hodně utečené moře. Turista sem zavítá, jen když má motorku, nebo se sem nechá cíleně zavést.

Na večeri jsme zůstali v Seladonu v jedné z mnoha hospůdek na kůlech, kterých je vedle sebe asi 10 a všechny se specializují na přípravu mořských ryb a všelijaké havěti.

14.1. čtvrtek – ráno nebe opět vymydlené, protože je vítr- padají kokosy, T 30 °C, 78 % vlhkost. Ještě olejová masáž, nechci trpět při thajské, ještě bolí lýtka od minule. Německý pár opět na reflexní si libují, že to sice bolí, ale že jim to dělá moc dobře, a že to chce chodit minim. týden, každý den. Den jak vymalovaný, poslední koupání v Andamanském moři, 4 dny úplně stačily, už zase budeme měnit působiště. Ráno brzy vyrážíme, máme před sebou 400 km do Chumphonu se zastávkou na Krabi.

15.1. pátek – již v 7:45 jsme rozloučili s majiteli Best Hausu a vyjeli k přístavu na dvojí převoz na pevninu. Ještě není vedro je příjemně. Hned jsme se nalodili a necelou hodinu po opuštění Best Hausu, jsme opustili Lanta Noi i Yai a vjeli na pevninu směr Krabi.

Thajská národní zábava je i mimo jiné chování zpěvných ptáků a pořádání festivalů, který z ptáků zpívá nejlíp a uzavírají se sázky. Thajci strašně rádi sází na zápasy kohoutů, na přetlačování buvolů atd. Pořádají se i mezinárodní závody. Hojně se toto pěstuje v Jižním Thajsku, u každého domu visí nejméně 2 klece s ptákem zpěvákem.

V Thajsku je velká přezaměstnanost – třeba jeden patník natírají 3, další patník zase 3 a všichni mají co dělat.

Zastavili jsme v Krabi městě, koukli, jak je řeka plná, když je příliv, odrazili útok několika majitelů loděk, kteří nás lákali na hodinový okruh po řece za 250 BTH. Byli jsme minule, bylo to moc pěkné. A ještě se zajedeme podívat na pláž Hat Nopharat Tara. Cestou jsme pozdravili velkého ležícího Buddhu pod skalou a sjeli pobřežní silnicí kolem pláže Ao Nangu – fabrika na turismus (zlatá Lanta) . Popojeli jsme na pláž, kam většinou jezdí jen Thajci na piknikování, školy na výuku v přírodě, např. kreslení, ale farangové (bílý turista) už toto místo také objevili, ale není jich tu moc. Pokoukali jsme, pofotili a vyjeli na další cestu. Napojili jsme se zase na 4proudovku , kolem jsou skalní masivy provincie Krabi, úpravné vesnice, před jejichž domky jsou domečky duchů, což svědčí o tom , že jsme zase v kraji buddhistů. Sem tam bavlíkové stromy s plody jako okurky, které když prasknou, leze z nich bavlna (dává se do polštářů). Jedeme vnitrozemím, vzdalujeme se od moře Andamanského, směr Surathani a náš cíl je Chumphon u moře Jihočínského. Není zde turistický kraj, tak mnoho nápisů v latině nevidět. Projíždíme mezi skalnatými kopečky, je to Národní park Khao Sok, kde jsou dešťové pralesy, vodopády, vápencové útesy a mnoho vodních toků. A taky když se pošťestí, je vidět mnoho zvířat –medvědi, divocí sloni, giboni, ale jsou tu i pijavice. Vyjeli jsme z oblasti parku, míjíme nákladáky s dřevem a nákladáky plné velkých šišek olejných, které se svážejí do lisoven. Jedeme s malými zastávkami na pití, na ovoce, u silnice jsou stánky se vším možným. U pumpy jsme dali dobré nescafe 2 za 15 BTH, což je asi cena pro domácí. Přijeli jsme do Chumphonu, začali hledat bydlení podle Lonely Planet, ale všude jen nápisy v jejich hlaholici, dostali jsme se do centra a uviděli nápis hotel Suriwong, na hlavní ul., poměrně čistý s klimatizací, TV, lednicí za 450 BTH, což je cena velmi nízká. Na večeri jsme zašli na noční trh, kuřecí na kari a kuřecí na houbách s kukuřicí a 1 pivo = 190 BTH. Zatím nejlevnější, co jsme kde měli. Ještě procházka večerním městem, které šlo brzy spát. Ráno pokračujeme cestě.

16.1. sobota - Chumphon, hl.m. stejnojmenné provincie má asi 50 tis.obyvateľ a začíná zde Jižní Thajsko s jižním dialektem. Tady, protože je to neturistické město, konečně vidíme skutečné ceny v Thajsku – jsou mnohem nižší.

Ráno jsme proběhli ještě pár ulic, něco nafotili, město se probouzelo, většina krámů a krámků otvírá až v 10 hod. Něco málo posnídali, potkali pár bílých, kteří se také sháněli po normální snídani, ale palačinky, které mohamedánka nabízela večer, budou až odpoledne (pancake-kousek těsta vyplácáný na úplně tenoučkový plátek, na to se dá rozkrojený banán, nebo ananas, nebo mladý kokos, na to se rozlije vejce, může být i čokoláda, hned se překryje, opeče z 2.strany a nakrájené na čtverečky se jí špejlí-móc dobré)

Krátce po 10 hod. jsme na 1.pokus vyjeli z města a strefili se na 4 proudovku, která má konečnou až v BGK. Počasí pošmourné, jak dělané na výlety, zastávka zase na velkém banánovém trhu, kde jsme koupili trs mrňavých banánů a ještě jsme dostali pytlík sušených. Nic za něj nechtěla, možná, že jsme dnes byli 1., tak za odměnu.

Počasí se vylepšilo, polojasno a vedro. U kontrolního bodu nás zastavil policajt, řekl něco jako kuin, mi řekli Hua Hin a jeli jsme dál.

Protože tady zase začíná buddhistický kraj, Chumphon byl převážně muslimský, přibývá klášterů, tak po silnici s nezbytnou výbavou putují potulní mniši. Kolem silnice převažují kokosové plantáže, mezi nimiž se pěstují ananasy. Jedeme provincií Prachuap, která v nejužším místě Thajska sousedí s Barmou a jsou tu i hraniční přechody. Uhýbáme k Hua Hinu, kupujeme obrovský ananas, oloupaný platíme 20 BTH(10 Ká), nejedeme do centra, ale k hotelu Boat Lodge, kde jsme byli i loni, majitelka je dcera Číňanky z Best Hausu na Lantě a ta nám zamluvila nocleh na 4 noci. Dostali jsme pokoj na vrcholu majáku v kulaté velké místnosti s velkou lednicí, TV, AC a volným internetem za 1700 BTH/noc.

Zaskočili jsme ještě k moři, já ještě na olejovou masáž, bylo tu spousta Thajců, kteří se oblečení koupali a pak také jedli – je víkend, do BGK nedaleko a Hua Hin je oblíbené letoviště Thajců. Dokonce i královská rodina tu má letní sídlo“ jen ne žádné starosti“. Město má asi 40 tis. obyvatel, na plážích byly postaveny drahé hotely pro cizince (české CK sem nejezdí), zbývá pár starých dřevěných přístavních domů, z dob, kdy tu byla rybářské vesnice. Hua Hin neboli kamenná hlava se nazývá podle spousty velkých zaoblených kamenů na centrální pláži. Na všech plážích hlídkuje jízdni policie, která za úplatek půjčuje malé, sporé koníky na projížďky po pláži.

17.1. neděle – nejlepší je den nastartovat masáží, takže byla, docela dobrá olejová. Za 2 lehátka a deštník- 100 BTH. Jihočínské moře má stále vlny, ne velké, ale rybník jako v Andamanu to není. Procházka tak 2 km po pláži, která je pustá, až v dálce bungalovy, kam jezdí jen Thajci, koupou se oblečení a stále jedí. A pak jsme ještě šli k bazénu, kde byla dost studená voda. K večeru jsme vyjeli do centra pro benzin a do komplexu restaurací, které jsou na kůlech nad mořem a připravují se tam speciality z mořských potvor. Pozorovali jsme, jak umějí dlabat Číňani. Přišlo jich tam 10 a měli asi 10 chodů a zůstávali po nich jen rybí kostřičky. Pak jsme se ještě prošli kolem dřevěných přístavních domů, uliček, kde dívky lásky lákají muže jakéhokoliv věku a pak zase bydlet na maják.

18.1. pondělí – poslední den – jsme zase po snídani šli na pláž, byla masáž, ale tak jemná, že to ani nestálo za řeč. Do těchto míst jezdí turisté ze severovýchodních států a hlavně postarší a hodně starší důchodkyně, silně korpulentní a masérky na ně musejí jemně. Marně jsem jí říkala, ať přitlačí.

Práci na pláži jsme skončili dříve a jeli se podívat po kláštřech a po okolí. Zajeli jsme k rybářské vesnici a přístavu rybářských loděk, stánků s rybami syrovými i sušenými. Vyjeli jsme na kopec, kde je wat Tamkiab. Bydlí a spravují tam klášter mniši (monks) a stádo asi

200 opic (monkeys) a stádo stále se rozmnožujících psů, kteří umravňují ty opice. Po mnoha schodech se stoupá k pagodě, odkud je nádherný výhled po celém okolí, ale ohrožují to tu opice, které kradou vše, co nemá jeden přivázané k tělu a od toho jsou tu ti psi, co dělají mezi nimi pořádek. Pak jsme zajeli ještě na druhou stranu k moři, kde pod skalou je asi 10 m socha stojícího zlatého Buddhy, který jako by žehnal a držel ochrannou ruku nad Hua Hinem. A to už se začalo rychle stmívat (půl 7) a my objevili hospůdku v zahradě u „2 číňanek“ a moc dobře jsme se najedli – červené kari a masamam kari s kuřecím. Pak jsme odjeli na maják přebalit kufr, ráno odjíždíme a vracíme auto.

19.1. úterý – posnídali, rozloučili se s majiteli lodi a že příští rok a odjeli jsme do centra k Budgetu vrátit auto. Opět jsme obstáli bez ztráty kytičky, když kontrolovali šrámy a oděrky. Ještě nás odvezli k busovému nádraží, kde jsme koupily lístky na bus do BGK na 11 hod. (1 za 160 BTH). Poloprázdným, postupně se plnícím busem jsme na nádraží v BGK dorazili ve 2 hod. odpoledne. Tam jsme vzali taxi a za domluvenou částku 200 BTH nás dovezl kolem třetí hodiny do hotelu Royal Palace, který jsme měli zabukovaný přes internet (Asia room) za 1350 BTH (normálně chtějí 1800 BTH). Vzali jsme ještě jednu noc bez snídaně za 1500 BTH, protože z hotelu odjíždíme až v 8 večer, necháme si zde celý den bágly a ještě se před cestou vysprchujeme. Přebalili jsme kufry a šli na procházku a na večeri, prošli jsme Khao San, kde je rušný večerní a noční život (kdo nebyl na Khao Sanu nebyl v BGK). Večer ještě naplánování, co s posledním dnem.

20.1. středa – po snídani jsme se nechali odvézt na Siamské náměstí, kde jsou šopingy, neboli nakupování. Tam jsme chvíli setrvali a pak šli pěšky k domu Jima Thompsona-obchodníka s thajským hedvábím, který shromažďoval z celého Thajska zbytky původních teakových domů a ještě různé věci, na prohlídku jsme již ale nešli (důvod, abychom sem ještě vrátili), měli jsme rozplánovaný den, času nebylo tolik. Šli jsme na stanici lodí a po kanále Klong San Sap, kterým jsme již první dny pobytu pluli, jsme se nechali odvézt na konečnou pod „Zlatý kopeček“, odkud jsme šli k hotelu pěšky. Ještě jsem zaskočila na Khao San pro nějaké drobnosti a pak na dřívější večeri do bistra kousek od hotelu (jídlo nic moc), vysprchovali, dobalili a na 8 hod. přijelo domluvené taxi, které nás odvezlo na letiště Suvarnabhumi. Za pět minut půlnoc nám letělo letadlo spol. KLM do Amsterdamu.

21.1. čtvrtek – se zpožděním jsme přiletěli do Amsterdamu, letadlo, kterým jsme měli odletět do Prahy už bylo pryč, tak jsme přebukovali, chvíli počkali a asi po 12 hod. přistáli v Praze- Ruzyni přímo do sněhu a mrazu.